

Po zgodbah Petra Svetine



SLOVENSKO MLADINSKO GLEDALIŠČE



SEZONA 2021/2022

UPRIZORITEV 6

- 2 Kazalo
- 3 Zasedba
- 7 Špela Frlič: Karavana zgodb
- 11 Peter Svetina: Kako napišem pravljico
- 14 **Iz *Razčufanih zgodb* izčufane pravljice Petra Svetine**
- 15 Kitajska karavana
- 17 O stolu, ki je postal prestol
- 19 Pravljica o treh ventilatorjih
- 22 Vran željá
- 25 Posodi mi brke

RAZCUFANE ZGODBE

Po zgodbah Petra Svetine
Uprizoritvena različica besedila
je nastala v sodelovanju z
ustvarjalci predstave

Režija:
Maruša Kink

Igrajo in pripovedujejo:
Lina Akif k. g.
Daša Doberšek
Blaž Šef
Stane Tomazin
Pantaloons (Luka Belič k. g.,
Aljaž Markežič k. g., David
Nik Lipovac k. g.)


Dramaturgija: Špela Frlic
Glasba: Pantaloons
Scenografija in kostumografija:
Vasilija Fišer

Oblikovanje pokrival: Alja Sušnik
Oblikovanje svetlobe: Matjaž Brišar
Oblikovanje zvoka: Marijan Sajovic
Lektorica: Mateja Dermelj
Producentka in vodja predstave:
Jera Topolovec

Koprodukcija:
Slovensko mladinsko gledališče
in zavod Divja misel –
Vodnikova domačija Šiška

Premiera:
26. marec 2022, zgornja dvorana
Slovenskega mladinskega
gledališča (odprtje 14.
ljubljanskega festivala kulturno-
umetnostne vzgoje Bobri)

Lučna mojstra: Matjaž Brišar, David Cvelbar
Tonski mojster: Silvo Zupančič
Asistenta tonskega mojstra: Sven Horvat, Marijan Sajovic
Video tehnik: Dušan Ojdančič
Garderoberki: Andreja Kovač, Slavica Janošević
Izdelava kostumov: Vesna Novaković
Maskerka in frizerka: Nathalie Horvat
Rekviziter: Dare Kragelj
Odrski mojster: Boris Prevec
Odrski delavci: Tadej Čaušević, Valerij
Jeraj, Tine Mazalović, Miha Strašek
Ključavničar: Sandi Mikluž
Mizar: Boštjan Kljakič Kim
Ekonom: Ivan Šikora
Čistilki: Naila Jamaković, Zdenka Žigman

A vertical wavy orange line on the left side of the text block.

**Zgodbe tacajo okrog,
dokler se ne usedejo
v srce.**

**Tja pridejo, ko smo otroci, in ostanejo,
ko nam posivijo
lasje.**





**Zgodbe tavajo okrog, doker jih kdo
ne najde, ker ne gre samo
mimo.**

**In jih pove ta pravim ušesom.
Takim, ki ne slišijo samo glasu,
ampak tudi tišino.**

Peter Svetina





Stane Tomazin

KARAVANA ZGODB

Ko bomo zaslišali glasbo, bomo vedeli, da v mesto, naravnost med nas, prihaja karavana. Ne vemo, od kod prihaja in kam gre. Vemo pa, da prav tako skrbno kot druge karavane tvorijo najdragocenejše blago – žafran, sol, čaj ali čokolado –, naša išče in tovari zgodbe. In na svoji poti najde take za vse priložnosti in potrebe: zgodbo za dober začetek, zgodbo, ki te pogreje, zgodbo, ki te potolaži, razburljivo zgodbo, zgodbo, ki izpolnjuje želje, strašljivo zgodbo, zgodbo, ki išče in na koncu najde srečen in pravičen konec.

Nekaj je pri tej karavani čudno: zdi se, da ima zgodb na pretek, pa je kovček z zgodbami vseeno dovolj lahek, da ga nosi Svit Nosač, ki je med vsemi v karavani najšibkejši. In čeprav popotniki zgodbe tako darežljivo delijo drug z drugim in z nami, jih v njihovem kovčku nikoli ne zmanjka. Kako je to mogoče?

Morda je tako zato, ker so zgodbe najskrivnostnejši tovor, ki ga vsi nosimo s sabo. In več kot pripovedujemo, več jih je. Brez njih bi pogosto ostali brez besed. In brez njih bi bil naš svet manj cel. Ali z besedami avtorja večine zgodb, ki jih pripovedujemo v predstavi, Petra Svetine: »Če sveta nihče ne pripoveduje, se ta razleti na sestavne dele. S pripovedovanjem se vzpostavlja nazaj. Pripovedovalci in pripovedovalke ga s svojimi zgodbami znova in znova šivajo v celoto.«

V predstavi za otroke *Razcufane zgodbe* se prepletata gledališče in pripovedovanje. Igralci-pripovedovalci ves čas lovijo ravnotežje med tem, kar uprizarjajo, in tem, kar po pripovedovalsko ubesedujejo, da si lahko gledalci v mislih to predstavljajo sami. Živahno dogajanje, ki vabi občinstvo h glasnemu sodelovanju, se v dvorani izmenjuje z vzpostavljanjem pozorne tišine, ki je nujna za to, da lahko zgodbe zares slišimo. Ne moremo si vendar ves čas samo pripovedovati – vmes je treba tudi veliko doživeti, potovati, spati ... In ni vsak trenutek primeren za vsako zgodbo – ena od ključnih veščin pripovedovalca je tudi izostren občutek za to, katera zgodba je prava in ob kateri priložnosti jo je prav povedati.

Hkrati predstava otrokom ponudi pregled temeljnih žanrov zgodb, kot nastajajo in živijo med ljudmi – od domišljijjskih do resničnih, od pustolovskih do hudomušnih, od liričnih do malo strašljivih. Od takih, ki se naslanjajo na strukturo ljudske pravljice, do takih, ki so se porodile iz vsakdanjega



dogodka, zabavne misli ali zveneče besede. Štirje pripovedovalci – vsak s svojim značilnim pristopom k pripovedovanju – in trije živahni glasbeniki vsepovsod stikajo za zgodbami in v pripovedi vpletajo zvoke, slike, predmete, občinstvo; da se znajde v zgodbi, je njim in nam vendar na voljo ves svet. In ko se kovček zgodb odpre, si lahko kvečjemu zaželimo, da ga ne bi nikoli več zaprli.

Zato je uprizoritev povabilo otrokom in odraslim, da bi se pridružili karavani zgodb in jih pripovedovali naprej, tudi ko bo po koncu predstave spet zapustila mesto. Svoj zgodbeni tvor – pravljice Petra Svetine – vam karavana v branje in pripovedovanje pušča v tem gledališkem listu. In vas vabi, da si ob njih iz čistega veselja do pripovedovanja izmislite še kakšno svojo.



Daša Doberšek





KAKO NAPIŠEM PRAVLJICO

Kako napišem pravljico?

Včasih nikakor.

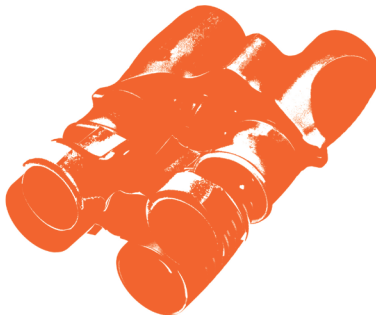
Včasih komaj komaj.

Včasih težko, ker nimam
prave glave.

Včasih težko, ker imam v glavi
preveč vsega in opazim preveč
vsega in ne morem potem
vsega tega naenkrat napisat.

Včasih pa kar gre.

So pravljice, ki se valijo kot snežna
kepa: najprej je čisto majhna
in gre počasi, vse večja in večja
postaja, vse, kar sreča na poti,
pobere s sabo, in se kotali in kotali
vse hitreje in na koncu že tako
hitro, da prsti na tipkovnici še
komaj komaj dohajajo vse skupaj.



So pravljice, ki stojijo kot solidno napravljene hiše ali bloki. Načrt je treba napraviti, konstrukcija mora držati. Kakšna bodo okna, kakšne bodo zavese, kakšen bo tlak po hodnikih, kakšne bodo skodelice na kuhinjski mizi, no, to pride pa sprti.

So pravljice, ki so zgrajene že vnaprej. Pomeni, da vzameš načrt, ki ga imajo ljudske pravljice: nekdo dobi nalogo pa gre po svetu pa se mu nekaj postavi na pot pa to premaga s pomočjo nekoga in na koncu nalogo srečno opravi. Tu samo namesto kraljeviča postaviš pralni stroj, namesto dobre vile mravljo z nahrbtnikom, namesto čarobnega jabolka pa čudežno stikalo.

So pravljice, ki jih nevede nosijo s seboj posebneži. Pomeni, da so tako zanimivi, da si najdejo mesto v kakšni pravljici.

So pravljice, ki jih nevede nosijo s seboj reči: poklon, peška od mandarine, črepinja, pinjola, veslo, jezik iz čevlja brez čevlja. Pomeni, da so tako zanimive, da si tudi te najdejo prostor v kakšni pravljici.

So pravljice, ki jih nevede nosijo s seboj besede. Ene se rimajo. Ene so take, da takoj, ko jih izgovoriš ali napišeš, pokličejo družbo, novo besedo, asociacijo, ta spet novo pa ta spet novo.

Take nastajajo moje pravljice.

Tako nekako.



Lina Akif

Iz
RAZCUFANIH
ZGODB
izcufane
pravljice
Petra
Svetine

KITAJSKA KARAVANA

So se iz Pekinga odpravili na pot v Moskvo h gospe cesarici. Cela karavana. Kamele pa uzdarji pa nalagači pa razlagači. Uzdarji so vodili kamele za uzde. Nalagači so na kamele natovarjali čaj, take velike bale, no, pakete čaja. Razlagači so jih pa razlagali. To so spotoma trenirali, ker se niso hoteli osramotiti pred rusko cesarico. In so imeli s sabo še enega nosača, ki je zanjo nosil šopek. In potem so imeli s sabo tudi še eno punčaro, eno tako bistro, ki je rekla: »Nujno vzet s sabo tudi veslo in jezik od čevlja brez čevlja.« »Zakaj ti bo pa to?« so rekli uzdarji in nalagači in razlagači. Nosač je tudi to isto vprašal, samo se ga izza šopka ni slišalo. A veš, pa bi morali pravzaprav vprašati: *Čemu* ti bo pa to, ne *zakaj*. Ampak ta punčara je bila bistra in ni popravljala vsake slovnične napake. Je samo rekla: »To moramo vzeti s sabo.« In so vzeli. Na eno kamelo so naložili veslo pa jezik od čevlja brez čevlja. Kamela gor, kamela dol, itak jih je cela karavana, so rekli, pa so se odpravili. »Jaz bom šla s kamelo spredaj, da bom rezala zrak,« je rekla punčara. Aja, pa vodo so imeli tudi s sabo, jasno, nekaj vode, ker so šli čez puščavo Gobi pa čez prostrane stepe. In so potovali, dolgo so potovali. Cika coka cika coka. Kamele so stegovali jezike. Uzdarji so stegovali jezike, nalagači so stegovali jezike, razlagači so stegovali jezike. Tudi nosač ga je stegoval, ampak se ni videlo, ker je bil za šopkom. Tako so bili žejni. Samo punčara ga ni stegovala, ker je bila na kameli in je bila ta prva. »Zdaj bo čas,« je rekla punčara. »Lejte, takole,« je rekla vsem dol

s kamele. »Tale jezik od čevlja brez čevlja se bo stegoval namesto vaših jezikov. Vam jih ni več treba, bo to prevzel on.« Poka! Vsi so pospravili jezike, popili vsak malo čaja in šli naprej. In res! Se je zdaj stegoval jezik od čevlja brez čevlja namesto njihovih. Vlekel se je in se je vlekel po tleh. In je bil problem, ker so kamele tacale po njem pa se spotikale. So postavili kamelo s punčaro in z jezikom čisto na konec karavane. Samo zdaj je bil pa problem, ker kamela in punčara nista več rezali zraka ostalim. So vzeli nožke pa, žk! žk! žk!, so porezali zrak, da je šlo lažje. Ker a veš, zrak je v puščavi Gobi pa v prostranih stepah tako vroč, da je gost kot zoc od kave. No, so rezali zrak, ampak je šlo počasi, počasi. »Čakite!« je rekla punčara. »Mamo veslo!« In so nainštalirali enega razlagača. So ga prešolali, da bo veslač. So ga posadili na kamelo spredaj in je veslal po zraku. To je šlo zdaj še hitreje, kot če bi zrak rezal. So kar tekli ostali zadaj. Spredaj veslač z veslom, zadaj punčara z jezikom od čevlja brez čevlja, vmes pa karavana. Pa še rože v šopku so v lahnem pišu vetriča ostajale lepo frišne. In pridejo do Moskve. Trara! Trara! Vsi jih čakajo, vsi jih pozdravljajo, cesarica jim pride naproti. In razlagači uigrano razložijo čaj. Ni čudno, ker so bili natrenirani. Aplavz! In potem vpraša gospa cesarica: »Čemu pa imate veslo in jezik od čevlja brez čevlja?« Ji razložijo, da namesto da bi zrak na poti rezali, so ga odveslaval. In namesto da bi kamele pa uzdarji pa razlagači pa nalagači pa nosač stegovali jezike, ga je stegoval jezik od čevlja brez čevlja. Se ozrejo. In vidijo, da se je jezik od čevlja brez čevlja raztegnil do Pekinga, da je naredil skoz puščavo Gobi in skoz prostrane stepe eno tako pot, en kolovoz. »To bo zdaj cesta,« reče cesarica. In od takrat je bila to cesta, po kateri so tvorili čaj pa svilo pa kurkumo pa podkve za kamele. Punčara je ostala na dvoru in je postala cesarica. »Če je tole dekletce tako bistro, bo dobro vladalo,« je rekla stara gospa cesarica in je šla v penzijo. In nosač šopka, ki zadaj za njim ni čisto dobro videl, komu mora šopek dati, ga je dal punčari namesto gospe cesarici. In punčari je bil šopek všeč. Všeč ji je bil pa tudi nosač, zato sta se poročila. Uzdarji in nalagači in razlagači so od takrat naprej z lahkoto odveslaval zrak, ko so bili na poti, in za njimi se je plazil jezik od čevlja brez čevlja. Samo njega ni pa noben vprašal, če je s tem zadovoljen.

O STOLU, KI JE POSTAL PRESTOL

Na balkonu sosednje hiše, tiste čez Trg svete Barbare, je v drugem nadstropju stal stol. Že mesece je stal tam, pa se ni nihče usedel nanj. Mrzlo je bilo, pihalo je tudi. V takem še človeka zazebe, pa ne bo stola!

Najprej ga je zazeblo v noge, potem v sedalo, potem v naslonjalo, potem pa še pri srcu.

»Pa tule se itak nihče ne briga zame,« si reče in gre.

Gre pa gre.

Se usede nanj muc.

Pa skoči dol.

Se usede nanj vrana.

Pa odleti.

Se usede nanj gospod Stipančič, ki gre iz trgovine.

»Super, da kar takole malo kje kam postavijo kak stol,« sopne in si odpočije.



Pa gre naprej.

Se usede nanj Agata, ko gre iz šole.

In se ji v naročje usede Blanka.

In njej Šime.

In njemu Branko.

In njemu Janica.

Preveč naenkrat jih je. Padejo po tleh. S torbicami vred.

Pa gredo naprej.

Pride stol v pristanišče. V marino pride. Zamišljen, zamišljen. Skoraj je že kdo obsedel na njem. Ampak ni.

Na pomol stopi tako zamišljen, zamišljen, na pomol, ki se maje. No, nekaj kamnitih plošč na pomolu se maje.

Stopi zamišljen, zamišljen na eno tako ploščo pa, čof!, pade v morje.

Še ni konec.

Ga morski tokovi odnesejo na prostrano morje.

Ga potegnejo iz morja na jadrnico. Ven ga potegne nekdo. Se ne ve čisto natančno, a je potapljačka ali potapljač.

Ko sname na jadrnici masko, se izkaže, da je potapljačka.

Marina Plavnik. Vsi časopisi pišejo, da je jadralka, potapljačka in kraljica morij.

Je zadovoljna, končno ima na jadrnici en normalen stol.

Se usede gor.

Stol postane prestol. Pač: na njem sedi kraljica: Marina Plavnik, kraljica morij.

PRAVLJICA O TREH VENTILATORJIH

Bili so trije bratje ventilatorji. Prvi je bil Silni. Drugi je bil Močni. Tretji je bil Janko. Ta je bil najmlajši, najmanjši in najšibkejši.

Oče ventilator, ki je bil že star, jih je poklical k sebi in jim rekel: »Ne bom več dolgo. Kmalu bom dokončno izpihnil. Pojdite po svetu. Kdor bo našel čudežno stikalo, tistemu bom prepustil kraljestvo.«

So šli.

Gre Silni in piha, piha, vse pred sabo spiha. »Je čuden tale svet,« si misli. »Nikjer nobenega.« Ampak zagleda tam eno bundo, ki se z obema rokavoma drži za cestno svetilko in vriska.

»Juhu! Juhu! Končno nekaj vetriča! Vetriča, da mi ni vroče v tejle bundi!«

»Ta bo prava,« si misli Silni in pristopi.

»A si ti ta prava?«

»Kako ta prava?« vpraša bundica.

»Ta prava, da bi bila skupaj,« pojasni Silni.

»To pa, vetriček moj, to pa!« vzklikne in ga objame.



Sta ostala skupaj.

Konec.

Mislim, konec iskanja čudežnega stikala za Silnega.

No, gre po svetu Močni. Ta je bil tako močan kot Silni ali pa še malo bolj, ker je na skrivaj treniral.

Gre, gre in piha, piha, vse spiha pred sabo.

»Je čuden ta svet,« si misli. »Nikjer nikogar.«

Pa zagleda avionček, ki se muči in muči, vzleta in vzleta, ampak vzleteti ne more. Meglena odeja je predebela, on pa nobene moči, nobenega poguma, da bi letel skoznjo.

Pihne Močni.

»Juhu!« zakliče avionček. Požene ga kvišku, kar poskoči in je že onstran in že leti čez prostranstvo oblakov svojemu cilju naproti.

»Juhu!« vzklikne pa tudi meglena odeja. »To pa dobro vzplapolava in me tanjša!« vzklikne.

Močni piha in piha in piše, da je veselje.

In reče meglena odeja: »Ej, ti, meni je tole všeč, da me vetrič tanjša. Sem tako slank in potem vsa čedna. A sva midva za skupaj?«

»Kako za skupaj?« vpraša Močni.

»No, tako, ti pihaš, jaz se tanjšam,« odvrne meglena odeja.

»Ja lahko, lahko.« Mu je bila takoj všeč ta meglena odeja, Močnemu, ko ga je tako lepo in prijetno ovila.

Konec iskanja čudežnega stikala za Močnega. Pif!

Itak vemo, da potem tretji zmaga, da izpolni nalogo, pride do rešitve.



Ni tukaj čisto nič drugače.

Janko je šel po svetu. In je hodil in je hodil. Pa je malo pihljaj, ker zelo močno ni mogel pihati. Je bil pač najmlajši in najmanjši in najšibkejši. Malo je upogibal rožice, malo je upogibal najtanjše vejice dreves, malo, čisto malo je mršil lase.

No, je hodil pa se je vmes tako tu pa tam malo usedel. Pa si malo pihljaj predse.

Je prišel tako do potočka, po katerem so otroci spuščali ladjice. Take majhne ladjice iz orehovit lupin z majhnimi jadrci iz zobotrebcev in bukovih listov.

»Ej, preveč piha, ladjice nam prevrača,« zakličejo otroci od potoka gor tistim, ki gledajo. Pa je čisto narahlo pihljačkalo. »A lahko kdo izklopi ventilator?«

Pritisne Janina na stikalo ventilatorja. Ck!

Nič več ne piha. Janko sedi gori z otroki pa gleda ladjice. Zdaj se ne prevračajo več.

Se vrne počasi Janko domov.

»Vidim, sine, ti si našel čudežno stikalo,« mu reče oče ventilator.

»Hja, nisem jaz, otroci so me izklopili,« reče Janko pa se popraska po vetrnici.

»Vseeno. Tebi predajam kraljestvo. Na.« Tako reče oče ventilator in mu da kraljestvo.

Od takrat naprej včasih piha, včasih pa ne piha.



VRAN ŽELJÁ

Čisto na vrhu stolpnice, na strehi, je bila majhna soba. Včasih je imela snažilka tam shranjeno metlo in vedro pa flaše s čistili.

Ampak odkar so blok čistili zaposleni iz mestnega čistilnega servisa, je ta soba samevala.

No, bi samevala, če ne bi Ulrika in Svit nagovorila mame in očeta, da sta jo najela od hišnega sveta. Vse popoldneve sta preživela tam. Velika okna je imela in vrata na teraso. Ampak vrata so bila zaklenjena, da ne bi onadva hodila ven in se sklanjala čez ograjo. Zelo visoko je bilo, zelo visoko. Sta pa lahko odprla okna in veter jima je pihal skozi lase in za majico.

Včasih, ko je na mesto legla megla, se je zdelo, da je njuna soba kot luč svetilnika, ki kuka ven.

»Ej, tamle spodaj je morje!« je rekel Svit.
»Kako lepo bi bilo letet nad morjem.«

»Morje je,« je ponovila Ulrika, »pa če je morje, a ne bi razprostrla ribiške mreže?



Mogoče bova pa kaj ujela.«

Sta jo razprostrla, staro ribiško mrežo, ki jima jo je lani na morju poklonil star ribič.

Nista mislila čisto zares, da bi se kaj ujelo v mrežo, saj ribe po zraku ne letajo, a ne?

Ampak nista pa mislila, da se lahko v mrežo ujame ptič.

In se je. Velik črn vran se je ujel v mrežo.

»Ojoj,« je rekla Ulrika.

»Ojoj,« je rekel Svit, »tega pa nisva hotela.«

Osvobodila sta vrana, poletel ni, ampak ni se zdelo, da bi imel poškodovano kakšno perut.

Sta mu postlala v sobi in pustila okno toliko odprto, da bo lahko odletel, ko bo hotel.

Zvečer ga ni bilo več.

Ampak zjutraj, preden sta odšla v šolo, je bil spet v gnezdu, ki sta mu ga pripravila.

»Hm,« je rekla Ulrika.

Ampak zvečer ga spet ni bilo.

Zjutraj pa spet.

»Čudno,« je rekel Svit. »Zakaj bi se vran vračal v sobo, ko ima pa vse nebo pa vsa drevesa pa vse strehe pa vse napušče na razpolago?«

V bloku se je pa začelo dogajati nekaj nenavadnega.

Prvo noč je miška pobrala vse zobe, ki so izpadli otrokom dan prej. Da je bila miška, so vedeli, ker je na hodniku ostal mišji drekec.

Naslednjo noč se je v stanovanju gospe Fride pojavil zajec z velikimi ušesi. Sedel je v dnevni sobi in jo poslušal. Samo poslušal jo je.

Še naslednjo noč je gospod Kovač, ki je prihajal zelo zgodaj iz nočne izmene, videl žirafa, ki je z jezikom čistila okna najvišjih stanovanj.

In še naslednjo noč je moral kakšen nilski konj hoditi sem in tja pred blokom, kjer je bilo neurejeno peščeno parkirišče steptano in ravno, da ni bilo več luž.

»Ej, vran,« je rekel Svit v soboto zjutraj, ko sta ga z Ulriko našla spet v sobi v gnezdu, »a so vse te reči povezane s tabo?«

No, vprašal ga je, ni pa seveda pričakoval odgovora. Ker vrani itak ne govorijo.

»Pa so, ja,« je odgovoril vran.

»A,« je rekla Ulrika.

»Lahko se spreminjam v druge živali,« je rekel.

»Kako, da si se sploh ujel v mrežo?« ga je vprašala Ulrika.

»Zanalašč,« je odvrnil vran.

Ulrika in Svit sta začutila, da se soba guga.

Pa ni bil potres.

Samo vran se je spremenil v velikega kondorja in je vzletel. Letel je po zraku, letel je nad morjem oblakov s teraso in sobo in Ulriko in Svitom na hrbtu.

»To je vran, ki izpolnjuje želje,« je rekla Ulrika čez dolgo časa in čisto potiho.

»Vran željá,« jo je popravil vran in pristal.

Drugi dan ga ni bilo več. Odletel je naprej.

POSODI MI BRKE



»Ej, posodi mi brke, hitro!« je vzkliknila Bonaca Nunu. Bonaca je bila psička, majhna, kosmata. Nuno je bil njen gospodar, okrogel, brkat in z očali. Vsako jutro sta šla v Pintov barček ob glavni cesti. Nuno je pil kavo in kazal Pintu fotografije, ki jih je posnel dan prej, Bonaca se je sprehajala na ulico in nazaj v barček in spet na ulico in tako naprej. Je gledala, če je vse v redu.

Zdaj ni bilo.

Stara sosedka, gospa Filantropa, si ni upala čez cesto. Sicer je bil tam prehod za pešce. Ampak brez semaforja. So se avtomobili tudi ustavljali, da bi jo spustili čez, ampak gospa Filantropa je imela dve vrečki in palico pod eno pazduho in zaprt dežnik pod drugo. Se ni mogla odločit, kdaj naj stopi na cesto. Pa so avtomobili odpeljevali naprej. Ona je pa obstala na pločniku.

»Ej, posodi mi brke, hitro!«

Bonaca si je pritrdila brke na smrček in stekla na cesto.

»Ustaviti, lepo prosim! Stop, stop!«

Je stopicnila h gospe Filantropi in z njo prečkala cesto.

»Brki pomagajo,« je namignila sosedi.



»Kavo, prosim, in še eno šilce,« je naročila gospa Filantropa Pintu, »tole me je zdelalo. Tale negotovost me zmeraj zdela.« In je izpraznila šilce. »Še dobro, da je prišla Bonaca. Zlata psička.«

Medtem si je Nuno brke že namestil nazaj pod nos.

»Vidim, da se z brki dá vse skomandirat,« se je oglasil dečko v delavskem kombinezonu, ki je stal v kotu ob točilnem pultu in srkal kavo. »A bi mi jih posodili?«

»Ja, izvolite, prosim, prosim,« je rekel Nuno in si jih spet snel.

Dečko, ime mu je bilo Aristofan, je odšel z brki v park in se postavil pod platano, ki se pred zimo edina še ni otrsela. Liste je odmetavala tako počasi, da je moral Aristofan prav vsak dan grabit pod njo. Pa vsak dan samo za smetišnico listja.

»Alo! Zdaj pa vsi dol! Gremo!«

Se je usulo listje s platane, kot bi pritisnil na gumb.

Tri vreče ga je nagrabil. In odnesel brke nazaj Nunu. Vreče pa postavil ob vhod v barček.

Pijejo kavo. Zdaj v miru pijejo kavo, Nuno, Filantropa in Aristofan. Bonaca pa špancira na ulico pa nazaj.

»Nuno, hitro! Posodi mi brke!« vzklikne zdaj pa Filantropa.

Po ulici dol prihaja sosed Fuentes. Čeden dečko, istih let kot sosed. Že dolgo sta sosed, ampak možak Filantrope sploh ne opazi.

Hitro brke gor.

Stopi Filantropa k vratom in gleda po ulici.

Sosed se bliža. Opazi njene brke. Opazi njo. Končno jo opazi!

Bumf!

Ni bil pazljiv pa je padel čez vreče z listjem. Čeznje pa mednje. Poln listja je kot medved spomladi.

»Bi kavo?« vpraša Filantropa.

Bi.

No, saj zgodba gre še naprej, ampak tule ne bo prostora, da bi vse napisal. Pomembno je, da je sosed pomagal Filantropi odnest vrečke domov. Spotoma ji je namignil, da je brez brkov še lepša.

Listje je bilo treba pograbit na novo.

Tisti dan Nuno brkov ni več posojal. Do večera jih je neprekinjeno nosil pod nosom. Zdaj spi in brki počivajo na nočni omarici.



Prostor za tvojo zgodbo





Slovensko mladinsko gledališče

Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana

T: +386 (0)1 3004 900

F: +386 (0)1 3004 901

info@mladinsko-gl.si

www.mladinsko.com

Direktor: Tibor Mihelič Syed

Umetniški vodja: Goran Injac

Program Slovenskega mladinskega gledališča sofinancira Ministrstvo za kulturo RS. Ustanoviteljica Slovenskega mladinskega gledališča je Mestna občina Ljubljana.

VODNIKOVA
DOMAČIJA
ŠIŠKA

Vodnikova domačija Šiška

Hiša branja, pisanja in pripovedovanja

Vodnikova 65, 1000 Ljubljana

nabiralnik@divjamisel.org

T: +386 (0)59 037 510

Programska vodja: Tina Popovič

Vodnikovo domačijo Šiška upravlja zavod Divja misel. Upravljanje Vodnikove domačije Šiška sofinancira MOL – Oddelek za kulturo.



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO



Mestna občina
Ljubljana



Prodaja vstopnic

- v Prodajni galeriji
Trg francoske revolucije 5,
1000 Ljubljana
od ponedeljka do petka
med 12.00 in 17.30
ob sobotah med
10.00 in 13.00
OI 425 33 12
- pri gledališki blagajni
Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana
OI 3004 902
uro pred začetkom
predstave
- na spletu
www.mladinsko.com
nakup vstopnic s popusti
prek spleta ni mogoč

**Gledališki list Slovenskega
mladinskega gledališča**

Sezona 2021/2022

Številka 6

Marec 2022

Izide ob vsaki premieri

Izdalo Slovensko mladinsko gledališče

Za izdajatelja Tibor Mihelič Syed

© Vse pravice pridržane

Uredništvo: Urška Brodar, Mateja

Dermelj, Helena Grahek, Goran

Injac, Tina Malič, Katarina Saje, Tibor

Mihelič Syed

To številko uredila: Špela Frlic

Lektorica: Mateja Dermelj

Redaktorici: Urška Brodar, Tina Malič

Fotografije: Jaka Varmuž

Ilustracije: Mina Fina

Oblikovanje: Mina Fina, Damjan Ilić,

Ivian K. Mujezinović – Grupa Ee

Tisk: Fotoprospekt, d. o. o.

Naklada: 400 izvodov

Cena: 2 €

ISSN: 2232-2019

IZDELAJ SI BRKE!

Če te bo pot kdaj zanesla v Brkoston ravno v času, ko bo tam potekalo tekmovanje za najlepše brke, ali pa kar tako za vsak primer, ker nikoli ne veš, kdaj ti pridejo prav, je dobro pri sebi imeti poštene brke. Za prvo silo ti predlagamo tri primerke. Lahko jih pobarvaš, izrežeš in pritrdiš na palčko za ražnjič. Tudi svinčnik ali vejica bosta brke dobro nosila. Lahko pa si seveda izdeláš svoje, še lepše, še bolj posrečene. In v razredu ali doma prirediš tekmovanje za najlepše brke.

